

Sociaal arbeidsbureau biedt toekomst aan Bengaalse straatkinderen

Op de foto knielt een jongen broederlijk naast een Duitse herder, breedlachend de camera inkijkend. "Dit is Alloudin", legt Lisa van Gerven uit. "Ben van mijn vele kanjers." Alloudin is hondenverzorger in Dhaka, Bangladesh. Sinds een paar maanden zorgt hij overdag voor de hond van een Engelsman en studeert hij 's avonds elektrotechniek. "Het was moeilijk iemand zoals Alloudin te vinden. In moslimlanden zijn mensen niet zo happig op huisdieren", zegt Lisa (32). Zij richtte eind 2004 Vialisa op, een sociaal arbeidsbureau voor Bengaalse straatkinderen van vijftien jaar en ouder. Ze bemidelt tussen straatkinderen en werkgevers, althans "zo lang iemand kan motiveren waarom hij of zij van onze diensten gebruik wil maken. Als een werkgever begint over 'die zielige straatkinderen' weet ik voldoende. Die komt niet in ons bestand. Straatkinderen zijn net zo gelijkwaardig als leeftijdsgenoten elders. Door het gemis aan opvoeders hebben ze misschien minder zelfvertrouwen en zelfrespect. Maar dat kunnen ze leren."

Lisa's betrokkenheid bij de Bengaalse straatkinderen ligt, zoals ze zelf zegt "heilig besloten" in het feit dat ze zelf als peuter uit Dhaka geadopteerd werd door een Nederlands echtpaar. "Als ik de jongens en meisjes op mijn kantoor voor mij zie, denk ik wel eens dit had mij ook kunnen overkomen." Toen ze twintig was, reisde ze voor het eerst naar haar geboorteland. Een vreemde gewaarwording. "In Nederland ben je met een donkere huidskleur altijd in de minderheid, daar was ik opens in de meerderheid." In het vliegtuig terug naar Nederland had ze haar plan getrokken. Ze ging ontwikkelingsstudies studeren aan de

universiteit in Nijmegen met het idee terug te kunnen naar Bangladesh. "Voordat ik in Bangladesh was, zag ik ontwikkelings-samenwerking als medische noodhulp. Dat was immers wat je op de televisie zag. Ik had er nooit echt bij nagedacht dat ontwikkelings-samenwerking bijvoorbeeld ook kennisoverdracht en milieuentwikkeling kon inhouden."

In Vietnam, waar Lisa voor haar studie stage liep, kwam ze in contact met een Vietnamees sociaal arbeidsbureau voor straatkinderen. Dat is iets voor Bangladesh, dacht ze gelijk. "In Bangladesh zijn veel organisaties die jonge straatkinderen onderdak en onderwijs geven. Voor jongeren van vijftien jaar

en ouder is er bijna niets. Men beschouwt ze als volwassenen." Met donatiegelden van vrienden en kennissen en de hulp van Nederlandse en Bengaalse vrijwilligers startte Lisa vorig jaar met haar arbeidsbureau. Dat ging minder makkelijk dan zij dacht. "In een moslimland is het moeilijk om als vrouw alleen dingen gedaan te krijgen. Ook ben ik heel precies en deze mentaliteit komt niet altijd overeen met die van mijn directe collega's."

Vialisa verzorgt basisonderwijs voor anal-fabeten en biedt jongeren training en/of werk aan binnen een bedrijf. Op het moment krijgen twaalf jongeren taalonderwijs, volgen vijf een training binnen een bedrijf en hebben zeven een vaste baan. Dit laatste loopt uit van huishoudelijk- en kantoorwerk tot tuinman en kleermaker. Sinds kort krijgt Vialisa ook financiële steun van de ontwikkelingsorganisatie Novib. "Het extra geld wil ik besteden aan de samenwerking met andere ontwikkelingsorganisaties, waardoor de begeleiding, bemiddeling en scholing van de straatkinderen nog beter wordt."

